

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Eoin Colfer

Artemis Fowl

Traducere din engleză
de Alex Moldovan și Mariana Buruiană

excalibur

Cuprins

<i>Prolog</i>	11
Capitolul 1 Cartea	13
Capitolul 2 Traducerea	27
Capitolul 3 Holly	39
Capitolul 4 Răpirea	69
Capitolul 5 Dispărută în misiune	82
Capitolul 6 Asediul	113
Capitolul 7 Mulch	156
Capitolul 8 Trolul	193
Capitolul 9 Asul din mâncă	229
<i>Epilog</i>	265

Artemis Fowl este un copil-minune irlandez care și-a pus mintea genială în slujba activităților infracționale. Când a descoperit că sub pământ există o civilizație a zânelor, Artemis a văzut în asta o ocazie extraordinară. O nouă specie pe care s-o folosească în ingenioasele lui planuri. Dar Artemis nu știe atât de multe despre zâne pe cât crede. Și ceea ce nu știe i-ar putea dăuna...

Prolog

Cum l-am putea descrie pe Artemis Fowl? Mulți psihiatri au încercat și au eșuat. Principala problemă e inteligența lui Artemis. Dă gata orice test. A pus în încurcătură cele mai luminate minți din medicină și i-a făcut pe mulți să se întoarcă bălmăjind în spitalele de unde veneau.

Fără îndoială că Artemis e un copil-minune. Dar de ce se dedică cineva cu o minte atât de strălucită activităților infracționale? O singură persoană poate răspunde la întrebarea asta. Dar aceasta se desfășă cu situația păstrând tacerea.

Poate că cea mai bună cale de a ne forma o imagine corectă despre Artemis e să vă povestesc de-acum celebră lui primă aventură ca răufăcător. Am încropit această relatare punând cap la cap primele interviuri luate victimelor și, pe măsură ce vom înainta în poveste, veți vedea că n-a fost treabă ușoară.

Totul își are originea în urmă cu câțiva ani, la începutul secolului douăzeci și unu. Artemis Fowl a ticiuit un plan pentru a recupera averea familiei. Un plan care ar fi putut răsturna civilizații și ar fi putut declanșa un război între specii.

Avea doisprezece ani pe-atăunci...

Cartea

Orașul Ho Chi Minh, vara. Vreme toridă, după orice standarde. Inutil de spus că Artemis Fowl n-ar fi fost dispus să îndure atâtă disconfort dacă miza n-ar fi fost mare. Importantă pentru planul lui.

Soarele nu-i pria lui Artemis. Nu arăta bine în lumeni soarelui. Nenumăratele ore petrecute în interior, în fața monitorului, îi șterseră culoarea din obraji. La lumina zilei, era alb ca un vampir și aproape la fel de iute la mânie.

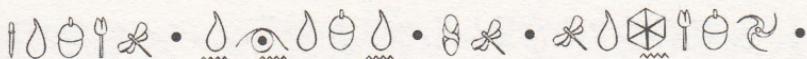
— Sper că nu alergăm iar după cai verzi pe pereți, Butler, a spus el cu o voce molcomă și clară. Mai ales după povestea cu Cairo.

Era un reproș bland. Călătoriseră în Egipt în urma unei note primite de la informatorul lui Butler.

— Nu, domnule. De data asta sunt sigur. Nguyen e bun.

— Hm, a mormăit Artemis deloc convins.

Trecătorii ar fi fost uimiți să-l audă pe masivul euro-asiatic adresându-i-se băiatului cu *domnule*. Doar era mileniul al treilea. Dar relația lor nu era una obișnuită, iar ei nu erau niște turiști obișnuiți.

Stăteau în fața unei cafenele de pe strada Dong Khai, uitându-se la adolescenții de pe motoare care dădeau ocol pieței.

Nguyen întârzia, și peticul jalnic de umbră pe care-l oferea umbrela nu îmbunătășea cu nimic starea lui Artemis. Dar aşa era el, pessimist. Proasta dispoziție ascundea o urmă de speranță. Oare călătoria asta chiar va da roade? Vor găsi Cartea? Nici nu îndrăznea să spere.

Un chelner s-a apropiat în grabă de masă.

— Mai doriți ceai, domnilor? a întrebat el, înclinând capul în fața lor cu o mișcare fermă.

— Scutește-mă de teatrul ăsta, a oftat Artemis.

Chelnerul s-a întors instinctiv spre Butler care era, la urma urmei, un adult.

— Dar, domnule, eu sunt chelnerul.

Artemis a bătut cu degetul în masă ca să-i capteze atenția:

— Porți mocasini lucrați manual, cămașă de mătase și trei inele de aur cu sigiliu. Vorbești engleză cu accent de Oxford și unghiile tale au un ușor luciu, specific cuiva care-și face manichiura. Nu ești chelner. Ești omul nostru de legătură, Nguyen Xuan, și te-ai folosit de această deghizare penibilă ca să verifici discret ce arme avem asupra noastră.

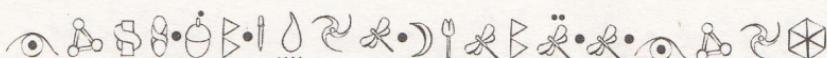
Nguyen s-a pleoștit.

— Așa e. Uimitor!

— Nici vorbă. Un șorț zdrențăros nu te face chelner.

Nguyen s-a așezat și a turnat ceai de mentă într-o ceșcuță de porțelan.

— Dă-mi voie să te pun la curent în privința armelor, a continuat Artemis. Sunt neînarmat. Dar Butler, aici

de față, majordomul meu¹, are un pistol Sig Sauer în tocul de la subțioară, în cizme două cuțite de aruncat, un Derringer cu două gloanțe în mâncă, sărmă de stran-gulat în ceas și trei grenade paralizante ascunse prin buzunare. Altceva, Butler?

— Biciușca, domnule.

— A, da. O biciușcă cu bilă vârâtă sub cămașă.

Cu un tremur Nguyen și-a dus paharul la gură.

— Nu te speria, domnule Xuan, a zâmbit Artemis.

Armele nu vor fi folosite împotriva ta.

Nguyen nu părea prea convins.

— Nu, a continuat Artemis. Butler te-ar putea ucide în sute de moduri diferite fără să-și folosească arsenalul. Deși sunt sigur că o armă ar fi suficientă.

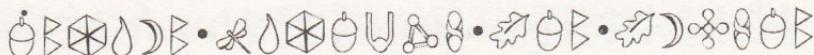
Nguyen era de-a dreptul îngrozit. Artemis avea, în general, acest efect asupra oamenilor. Un adolescent palid care vorbea cu autoritatea și vocabularul unui adult atotputernic. Nguyen auzise de Fowl – ce om al lumii interlope internaționale nu auzise? –, dar își închipuise că va avea de-a face cu Artemis Senior, nu cu băiatul acesta. Deși cuvântul „băiat“ nu i se prea potrivea acestui individ sfrijit. Iar uriașul, Butler...

Cu mâinile alea enorme era evident că putea rupe o coloană vertebrală ca pe o nuia.

Nguyen se gândea că toți banii din lume nu meritau să petreacă un minut în plus în această companie ciudată.

— Și acum, să trecem la afaceri, a spus Artemis punând un mic reportofon pe masă. Ai răspuns la anunțul nostru de pe internet.

¹ În engleză *butler* înseamnă „majordom“.

Nguyen a aprobat din cap, rugându-se dintr-o dată ca informațiile lui să fi fost exacte.

— Da, să trăiți... domnule Fowl. Ceea ce căutați... știu unde se găsește.

— Serios? Și ar trebui să te cred pe cuvânt? M-ai putea conduce direct într-o ambuscadă. Familia mea nu duce lipsă de dușmani.

Butler a prins un țânțar care zbura pe lângă urechea angajatorului său.

— Nu, nu, a spus Nguyen, ducând mâna la portofel. Uitați-vă!

Artemis a studiat fotografia. A încercat să-și țină bătăile inimii în frâu. Părea promițător, dar zilele astea orice putea fi falsificat cu un computer și un scaner. În fotografie apărea o mână ițindu-se din umbră. O mână verde, pătată.

— Hmm, a murmurat. Explică-mi.

— E o femeie. O vindecătoare de pe lângă strada Tu Do. Primește vin din orez drept plată. E beată tot timpul.

Artemis a dat din cap. Avea sens chestia cu băutura. Unul dintre puținele elemente adevărate pe care cercețările lui le scosesează la iveală. S-a ridicat, netezindu-și cutele cămășii albe.

— Foarte bine. Condu-ne, domnule Nguyen.

Nguyen și-a șters sudoarea de pe mustața rară.

— Doar informația. Așa ne-a fost înțelegerea. Nu vreau să mă trezesc cu nu știu ce blestem pe cap.

Butler l-a înhățat cu îndemânare de ceafă.

— Îmi pare rău, domnule Nguyen, dar momentul în care aveai de ales a trecut de mult.

Butler l-a mânat pe vietnamezul care protesta spre o mașină de teren închiriată care era aproape inutilă pe străzile drepte din Ho Chi Minh sau Saigon cum încă îl numeau localnicii, dar Artemis prefera să fie cât mai izolat de restul lumii.

Jeepul înainta cu o viteză dureros de mică, care devenea tot mai chinuitoare din cauza nerăbdării crescânde a lui Artemis. Deja nu o mai putea ține în frâu. Să fi ajuns oare la capătul aventurii? După șase alarme false pe trei continente, să fi fost vindecătoarea asta îmbibată de vin comoara de la capătul curcubeului? Pe Artemis aproape că l-a bufnit râsul. „Comoara de la capătul curcubeului.“ Făcuse o glumă. Nu se întâmpla prea des.

Motoretele treceau pe lângă ei precum peștii dintr-un banc uriaș. Mulțimea părea să nu se mai termine. Până și aleile erau pline până la refuz de vânzători și mușterii. Bucătarii aruncau capete de pești în wok-uri cu ulei încins, iar dracii de copii se strecurau printre picioarele trecătorilor, vânând obiecte de valoare nepăzite. Alții stăteau la umbră, tocindu-și degetele pe console Game Boy.

Lui Nguyen i se prelingea transpirația pe sub borurile pălăriei lui kaki. Nu de la umiditate, căci era obișnuit cu ea. Ci de la toată situația asta blestemată. Ar fi trebuit să știe că nu trebuie să amesteci magia cu fărădelegea. Și-a promis că dacă scapă din povestea asta, se schimbă. Nu va mai răspunde la anunțuri dubioase de pe internet și cu siguranță nu se va mai înhăita cu fiii lorzilor europeni ai criminalității.

Jeepul nu mai putea înainta. În cele din urmă, străzile au devenit prea înguste pentru mașină. Artemis s-a întors spre Nguyen.

